

J. R. HANNULA

---

KEHITYKSEN  
JÄRJESTELMÄ



PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1946 painoksesta.  
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut  
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.  
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa helmikuussa 2016  
Jaakko Kesävuori

# KEHITYKSEN JÄRJESTELMÄ

J. R. HANNULAN

esitelmä Tampereella

Pekka Ervastian 70 vuotispäivänä, Tapanina 1945.

---

P. E : N K A N N A T U S L I I T T O  
T A M P E R E

TAMPERE 1946  
TAMPEREEN PAPERINJALOSTUSTEHDAS JA KIVIPAINO Oy.

## KEHITYKSEN JÄRJESTELMÄ.

Meillä on nyt tutkimuksemme aiheena: "Kehityksen järjestelmä".

Eräässä kysymyskokouksessa äskettäin esitettiin allekirjoittaneelle seuraavanlainen kysymys: "Mistähän mahtanee johtua, että avioliitoissa — etenkin ensimmäistä lasta odotettaessa — yleensä toivotaan sen olevan pojan? Tämä siitä huolimatta, vaikka juuri miehet — jotka ainakin näihin asti ovat olleet yhteiskunnallisen elämän johdossa — juuri miehet ovat johtaneet kansojen elämän ojasta allikkoon. Eikö näinollen olisi pikemminkin toivottavaa, että tyttölapset — ainakin näistä puolen — pääsisivät suosioon, ja että naiset pääsisivät järjestämään ja johtamaan yhteiskunnan elämää?"

Näin voidaan kysyä. Jos vastaamme alkeelliselta kannalta niin lienee paikallaan sanoa, että poikalasten toivon on voinut vaikuttaa jonkunlainen turvallisuuden kaipuu. Alkukantaisissa oloissa kotien rauhaa ja turvallisuutta uhkasivat moninaiset vaarat luonnonvoimien, peto-

eläinten ja raakalaisten puolelta. Kun mies taas yleensä on ollut ruumiiltaan voimakkaampi, antaen siten suurempaa pontta kotien turvallisuudelle, niin tässä lienee alkeellinen syy, miksi vanhemmat, miksi äitikin on saattanut toivoa lapsestaan, etenkin ensimmäisestä lapsestaan, poikaa. Kun sitten myöhemmin kansojen urheilun henki pukeutui sotien muotoon, jolloin kansat alkoivat harjoittaa jonkunlaista veristä nyrkkeilyä, ja koska pojilla, miehillä, on yleensä ollut lujempi nyrkki, niin tämä lienee myös ollut omiansa herättämään äideissäkin sellaista mielialaa, että hekin ovat toivoneet saavansa lisätä kansansa iskuvoimaa eräillä nyrkkipareilla.

— — —

Jätämme nyt tämän ja siirrymme luomiskertomukseen. Vanhan Testamentin esityksen mukaan Jumala loi ensin Aatamin. Ja tavallinen käsitys on, että Aatami oli mies. Jos siis Jumalakin ensiksi loi miehen, niin eihän ole ihme, tai pikemminkin on luonnonmukaista, että ihminenkin, joka on Jumalasta lähtenyt, toivoo ensiksi miestä, poikaa. Tällöin on kuitenkin huomattava pari seikkaa. Ensimmäinen: tuo luomistyön alussa esiintyvä ihminen ei ollut erikoisesti mies eikä nainen, vaan hän oli niitä molempia. Vasta myöhemmin tapahtui jakautuminen kahteen sukupuoleen. Ja toiseksi: jos kuitenkin otamme asian siltä kannalta, että Jumala ensin loi miehen ja myöhemmin naisen, niin silloinhan nainen on viimeisin, korkein ja hienoin luomistyön tulos. Sillä luomiskertomuksessa luomistyö kehittyy alkeellisimmista muodoista jalompaan muotoon. Ensin luodaan kasvit ja eläimet, sitten Aatami ja viimeksi Eeva. Näinollen Eeva olisi — niinkuin jo sanoimme — Aatamia myöhempi ja jalostuneempi muoto.

Jätämme nyt alkuperäisen luomiskertomuksen ja siirrymme jatkuvan luomistyön käsitykseen. Siirrymme muodon luomisesta henkiseen luomiseen. Mikä taas on henkinen luominen? Lyhyesti sanoen: henkinen luominen on se tapahtuma, joka tekee laumaihmisestä yksilön, siveellisestä vastuullisuudestaan tietoisien olennon.

Tällöin Aatami ja Eeva ovat symboleja. Aatami ja Eeva piilevät ja hiukan esiintyvät jokaisessa laumaihmissäkin. Ne ovat persoonallinen äly ja tunne. Ja tällöin on luomistyön kehitysjärjestelmän mukaista, että henkinen luominen alkaa Aatamista, älystä, eikä Eevasta, tunteesta. Toisin sanoen: ihmisen on ensin älyssään siveellisesti yksilöidyttävä, ja vasta silloin on takeita, että hän voi myöskin tunteessaan siveellisesti yksilöityä. Ihmiset voivat kyllä yrittää alkaa siveellis-henkisen yksilöitymisensä Eevasta, tunteesta. Sellaista kyllä tapahtuu. Ja siinäkin on silloin sekä alempi että ylempi mahdollisuus. Alempi puoli muodostuu, kun lähdetään etsimään tunnelmia, mielenliikutuksia. Se vie yleensä hysteriaan, kaikenlaisiin hämäriin tunnehymistyksiin. Emme esittele niitä tämän pitemmälle.

Ylempi puoli — Eevasta eli tunteesta aloitettaessa — muodostuu silloin, kun pyrkimykseen kannustaa kunnioitus ja puhdas hartaus. Se tekee ihmisestä mystikon. Kuitenkin mystikko tulee kehityksessään kohtaan, jolloin hän ei pääse etenemään. Hänen on aloitettava Aatamista, älystä. Hänen on tultava älyllisesti tietoiseksi siveellisestä vastuullisuudestaan, ja mentävä siitä eteenpäin. — Tässäkin on kyllä alempi ja ylempi mahdollisuus. Alempi puoli pääsee esille, kun ei oteta kiinni niistä siveellisistä neuvoista, käskyistä ja ohjeista, joita ihmiskunnan suuret

Opettajat ovat antaneet. Ellei oteta kiinni Buddhan selvistä käskyistä, silloin buddhalaisuuskin voi muodostua hedelmättömäksi pohdinnaksi. Samoin: kun ei oteta kiinni Vuorisaarnan viidestä käskystä ja muista sen neuvoista, silloin voidaan joutua mihin tahansa. Sentähden varsinainen okkultismi, varsinainen henkinen yksilöityminen alkaa vasta silloin, kun ihminen alistaa Aataminsa, älynsä, sisäisen Jumalan ja Mestarin opin kuuliaisuuteen.

Vasta kun ihminen näin älyssään yksilöityy, vasta silloin hänen sisäinen Aataminsa voi henkisesti hedelmöittää hänen sisäisen Eevansa. Kun ihminen älyssään on alitunut sisäisen Jumalansa ja Mestarin johtoon, vasta sitten hän puolestaan oppii oikealla tavalla suhtautumaan tunne-elämäänsä. Hänessäkin voi tapahtua Eevan luominen siinä merkityksessä, että hän myöskin tunteessaan yksilöityy. Silloin sisäinen Aatami ja Eeva, äly ja tunne, oppivat kulkemaan käsikädessä. Ihminen hedelmöityy sielussaan, tulee siveellisesti äidiksi siten, että synnyttää itsessään taivaallisen ihmisen. Hänen korkeampi itsensä syntyy persoonallisuuteen. Siten syntyy se, joka ”murskaa käärmeen pään”, s.o. auttaa vapauttamaan alemman elämän houkuttelevasta ylivallasta. Nimittäin sillä edellytyksellä, että ihminen uskollisesti ja peräänantamattomasti jatkaa okkultisella tiellään.

— — —

Siirrymme jälleen eteenpäin tutkimuksissamme. Kehitysjärjestelmään kuuluu myös, että siihen sisältyy monissa kehitystasteissa olevia yksilöitä. Ainoastaan pieni joukko ihmisiä on ennättänyt edellä kuvatulla tavalla kekeä henkisen yksilöitymisen. Suuri ihmiskunta elää henkisesti epäitsenäisyydessä, laumahengessä. Alaikäisellä



tavalla ihmiskunta käy vielä karman koulua. Alaikäisyys näkyy siinä, että ihmiskunta luo itselleen yhä uusia kärsimyksiä.

Tässäkin tapahtuu kyllä kehitystä. Kehitytään kärsimysten aiheuttamisen taidossa. Sillä keskitetysti sanoen: ihmisten ja sivistyksien tavallinen kehitys tähtää yleensä siihen, että seuraava kansojenvälinen ”nyrkkeily”, sota, saataisiin entistä tehokkaammaksi. Sota taas merkitsee kaiken tuhoa, kaiken muun, paitsi ei kärsimysten tuhoa. Sotien avulla kärsimys yhä lisääntyy. Tarkoitus saattaa kylläkin olla, että sodassa yritetään poistaa kärsimystä, tai kärsimyksen syytä. Mutta kun tähän pyritään tekemällä paha, niin paha ja sen aiheuttama kärsimys vaan lisääntyy — kunnes uhkaa yleinen tuho. Eikä kansoilla näytä olevan muuta käsitystä tilanteesta kuin tämä: mieluummin kuolema, tuho, kuin sodasta kieltäytyminen . . .

Miten on nyt tämän asian laita? Eikö todellakaan ole muuta ratkaisua? Onko niin, että on olemassa vain kuoleman ratkaisu, mutta elämän ratkaisua ei olisi olemassa?

Tähän meidän on vastattava näin: elämän ratkaisu piilee syvällä, se elää Jumalassa, siinä tajunnassa, josta kaikki ilmennys on saanut alkunsa. Tästä voisi kyllä nousta vastakysymys: jos ratkaisu on Jumalassa, ja kaikki ilmennys on Jumalasta, niin eikö silloin Jumalan ratkaisu ole ilman muuta myös kaikessa ilmennyksessä?

Kyllä niinkin. Mutta on olemassa eräs seikka: tässä samassa ilmennyksessä on kaksi maailmaa, ylempi ja alempi. Näiden maailmojen välillä on eräs linssi, joka kääntää ylempään maailmaan todellisuuden negatiiviksi tähän alempaan maailmaan. Ja tämä linssi on ihmisen

alempi eli persoonallinen minä. Jumalan valo, jumalallinen todellisuus, kääntyy toisinpäiseksi käsitteeksi, negatiiviksi, ihmisen alemmassa minässä. Se muodostuu negatiiviksi sekä älyllis-filosofisesti että moraalisesti.

Katsokaamme nyt miten tämä käytännössä näyttäytyy. Ensiksikin Jumala on sellaisenaan yksi, mutta ilmenee kuitenkin kolmena: totuutena, rakkautena ja voimana, eli toisella tavalla sanoen: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Jos tämä kolminaisuus pääsisi suoralla tavalla vaikuttamaan alemmassa kolminaismaailmassa, silloin Jumala Pyhänä Henkenä valaisisi ihmisten järkeä, näyttäisi heille, mikä on totuus järjen kannalta katsoen: että se on nimenomaan siveellinen vastuullisuus. Samoin Jumala Poikana pääsisi tekemään tajuttavaksi, mikä on ihmisen asema tunteen kannalta: että se on rakkaus, rakkaus Jumalaan ja toisiin ihmisiin. Niin myös Jumala Isänä pääsisi vaikuttamaan ja tekemään tajuttavaksi, mikä on ihmisen asema voiman kannalta katsoen: että se on pahan ja kaikkien vaikeuksien voittaminen hyvällä, voittaminen ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin.

Kun näin ei tapahdu, vaan alempi minä kääntää jumalallisen valon väärinpäin, tekee siitä negatiivin, silloin muodostuu kolme alempaa ominaisuutta. Kirjassaan "Tähtikoulut" Pekka Ervast antaa tälle negatiivin kolminaisuudelle asialliset nimet: Pyhän Hengen vaikutuksen kohdalle muodostuu t i e t ä m ä t t ö m y y s, Pojan eli kosmillisen Kristuksen vaikutuksen kohdalle i t s e k k y y s, Isän vaikutuksen kohdalle k u o l e m a.

Katsokaamme nyt, miten tämä negatiivinen eli kielteinen kolminaisuus vaikuttaa ihmiskunnan yleisessä sivistyksessä. Ensin tietämättömyys, nim. syvemmän, juma-

lallisen tiedon puute. Ihmisillä voi kylläkin olla alempaa tietoa ja oppineisuutta, mutta heillä ei ole riittävää tietoa älyllisestä ja siveellisestä vastuullisuudestaan. Silloin esim. filosofia muodostuu tyhjänpäiväiseksi sinne-tänne pohtimiseksi. Tieteilijät ja keksijät puolestaan työskentelevät edesvastuuttomasti. Uskonnoissa tehdään vertauskuvista sinään todellisuuksia, jolloin niistä tulee kuollutta painolastia. Muodostuu sokeata, umpimähkäistä uskoa, kivettyneitä dogmeja, oppeja ja uskomuksia.

Sitten Pojan vaikutuksen kohdalle muodostuva itsekkyyks, itserakkaus. Siihen liittyy hyvin läheisenä tehostajana kateus. Kuvaannollisesti puhuen: kateus liittyy itserakkauteen niinkuin umpisuoleen liittyy matomainen lisäke. Niinkuin umpisuolen matomainen lisäke voi aiheuttaa ihmiselle vaikkapa ruumiillisen kuoleman, samoin itserakkauteen liittyvä kateus voi muodostua suorastaan tappavaksi. Uskontojen ja henkisten seurojen ja järjestöjen elämässä itsekkyyks kateuksineen voi muodostua henkiseksi tuhoksi. Tyypillinen esimerkki tästä tarjoutuu kristillisen kirkon historiassa. Itsekkyydessään ja kateudessaan ja vallanhimossaan kirkko julisti gnostikot harhaoppisiksi, tehden heidän työnsä kirkon sisällä mahdolltomaksi. Tätä kateuden tehostaman itsekkyyden aiheuttamaa menettelyä kirkko on sitten jatkuvasti harrastanut. Eikä tämä ansa rajoitu vain kirkon piiriin. Kyllä se vaanii kaikkia järjestöjä. Kirjassaan "Gnostikot" Pekka Ervast erikoisesti varoittaaakin tästä ansasta. Hän sanoo täriseyttävän ratkaisevasti: jos joku järjestö katkaisee suhteensa veljiin, silloin se järjestö katkaisee suhteensa Mestariin, Valkoiseen Veljeskuntaan, ja se järjestö ottaa senjälkeen inspirationsa alemmasta kolminaismaail-

masta: persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä.

Kolmanneksi on Isän vaikutuksen kohdalle muodostuva kuolema. Tyypillisenä tämäkin näkyy kristillisen kirkon historiassa. Kirkko ei tyytynyt vain ahdasmielisen kateuden, itserakkauden ja vallanhimon aiheuttamaan karkotusmenetelmään, vaan se ryhtyi veriseen vainoon. Syntyi inkviisiitio ja veriset noitavainot. — Eikä tämäkään ansa rajoitu vain kirkon piiriin. Kyllä se vaanii kaikkialla. Kaikkialla on ihmisiä, jotka ovat sodan lumoissa. On ihmisiä, jotka eivät saa luontoansa oikein tyydytetyksi, elleivät he näe vastustajaansa tai kilpailijaansa verissä päin, elleivät saa todeta, että hänet on joko hirtetty tai muutoin teiltu.

Tuollaisessa tilassa ihmiskunta yleisessä vallitsevassa sivistyksessään parhaallaan elää. Se elää kolminkertaisessa pimeydessä. Jeesuksen tavalla voitaisiin kyllä vaikkapa valittaen sanoa: jos siis se valo, mikä teissä on, on pimeyttä, kuinka suuri silloin onkaan pimeys.

— — —  
 Nyt meidän on käännettävä myönteisesti valon puoleen. On nähtävä totuus, ei negatiivina, vaan sellaisena kuin se itsessään on.

Edellä jo sanoimme, että todellinen ratkaisu on Jumalassa, siinä tajunnassa, mikä on kaiken takana. Siihen ratkaisuun meidän on yhdyttävä. Meidän ratkaisumme on siinä, että Jumalassa oleva ratkaisu ilmenee täällä ihmiskunnankin elämässä.

Miten tämä toteutuu? Se pyrkii toteutumaan kahdelta suunnalta, alhaalta ja ylhäältä. Alhaalta vaikutus käy siten, että ihmisissä tapahtuu älyllis-siveellinen heräämi-

nen, että he alkavat etsiä sisäistä Jumalaa. Ylhäältä päin taas Jumala pyrkii sisälle ihmiskuntaan, pyrkii kaikissa kolmessa ilmennyksessään: totuutena, rakkautena ja voimana. Jumala pyrkii ja lopulta pääsee täydelliseen ratkaisuun ensin yhdessä tai muutamissa ihmisissä. Sitten — Jumala ja ratkaisuun päässeet ihmiset yhdessä — yhä useammassa yksilöissä.

Tästä tulemme jälleen tärkeään vastaavaisuuteen. Jumalan ruumistuminen ihmiskuntaan tapahtuu myös luomistyön järjestyksessä. Jumalan täytyy ensin päästä esille mahdollisimman täydellisenä Aatamina, miehenä, järkiolentona. Sitten mahdollisimman täydellisenä Eevana, naisena, tunneolentona. Vasta sitten on Jumalan mahdollista päästä ihmiskunnassa esille voimana, täydellisenä voittona käärmeestä, kaikesta alemmasta mahdista.

Seuratkaamme lyhyesti tätä ylemmän luomisen historiaa. Siinä ihmiskunta esiintyy tavallaan yhtenä suurena kokonaisuutena, suurena ihmisenä. Ihmiskunnan kasvatamisessa oli tehty työtä miljoonien vuosien aikana, jotta ensin saataisiin esille mahdollisimman täydellinen Aatami, mies, ajattelija. Tämä onnistui ensikerran Buddhassa. Hänessä Jumala pääsi esille Pyhänä Henkenä, siveellisen järjen pyhänä valona. Hänessä järjen negatiivi muuttui positiiviksi. Hänessä pääsi tietämättömyyden voitto ihmiskunnassa ratkaisevasti alkamaan. Buddha oli sellainen Aatami, sellainen mies, sellainen ihminen, jota mikään käärme ei enää pystynyt viettelemään. Hän kiellettiin kaikesta maallisesta ja antautui taivaallisen totuuden Valon ilmentäjäksi.

Tämän jälkeen tuli mahdolliseksi täydellisen Eevan, naisen, äidin luominen ja esiintyminen ihmiskunnassa. Se

toteutui Jeesus Nasaretilaisessa. Hänessä ruumistui Jumala Poikana, kosmillisena Kristuksena, Rakkautena, Äitinä, niinkuin Pekka Ervast opettaa. Hänessä tuli itsekkyyden voitto ihmiskunnassa ratkaisevasti aloitukseksi. Niinkuin äiti rakastaa lapsiaan ja rakkaudessaan kärsii lastensa alaikäisyyden tähden, samoin Jumala rakkaudessaan kärsii ihmisten alamittaisuuden vuoksi. Äiti ei tuomitse eikä hylkää lapsiaan. Sitä vähemmin tekee sitä Jumala äitiydessään, rakkaudessaan.

Nämä kaksi suurta kosmillista voittoa tekivät mahdolliseksi kolmannen suuren saavutuksen. Siis niinkuin mies ja nainen yhdessä tekevät — nykyisessä kehityksen tilassa — kolmannen eli lapsen syntymisen mahdolliseksi. Buddhan ja Jeesuksen suuret saavutukset eivät vielä poistaneet maapalloltamme kuoleman uhkaa. Niissä saavutuksissa ei karman johto vielä tullut Kristuksen, Isän, käteen.

Niinkuin jo edellä puhe oli, asettuu kuolema Isän vaikutuksen kohdalle. Ennenkuin siis kuolema voitetaan, täytyy kahden edellisen voiton vaikutus puhjeta sellaiseen kukkaan, että esiintyy sellainen Lapsi, sellainen olento, jossa Jumala Voimana, Isänä, esiintyy.

Näin tulemmekin nykyaikaan. Kosmoksessamme ja ihmiskunnassamme on meidän päivinämme tapahtunut mullistavia asioita. Isän kosminen voimavuodatus on tapahtunut. Pekka Ervast sanoo, että se vuodatus tuli aurinkokuntamme ulkopuolelta, suuresta kosmoksesta. Se vuodattautui koko aurinkokuntaamme. Maapalloomme se laskeutui noin viidenkymmenen vuoden aikana, alkaen vuodesta 1875. Siinä se muodostui uudeksi luonnonvoimaksi.

Tämän suuren henkisen vuodatuksen valmistavana vastaanottajana oli H. P. Blavatsky. Blavatskyn alkuunpanema teosofinen liike kokonaisuudessaan — niinkuin P. E. sanoi — teki valmistavan työn. Niinpä samana vuotena, 1875, jolloin suuri henkinen vuodatus alkoi vaikuttaa maapallolla, perustettiin Teosofinen Seura New Yorkissa.

Mutta samana vuonna tapahtui vielä kolmas ihmeellinen asia. Tapaninpäivänä 1875 syntyi se ihminen, josta tuli suuren vuodatuksen varsinainen keskushenkilö. Se ihminen oli Pekka Ervast. Hänessä ruumistui Jumala Voimana, Isänä, ihmiskuntaan. Hänessä tuli maapalloamme uhkaava kuolema voitetuksi. Sillä hänessä pääsi Kristus, Isä, karman johtoon tässäkin alemmassa kolminaismaailmassa, tässäkin ruumiillisen maailman elämässä. — 21:llä ikävuodellaan P. E. koki sen kosmillisen Jordanin kasteen, jonka Jeesus oli kokenut noin 28—30 vuoden ikäisenä. Senjälkeen hänessä Jumala vaelsi maan päällä noin 37 vuotta. P. E. sanoikin, että taas meidän päivinämme Jumala esiintyy maan päällä. Esiintyy suuri Jumalan Poika, uusi suuri Opettaja, uusi suuri Vapahtaja.

Pekka Ervast lisää, että tässä meidän päivinämme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Hänessä siis esiintyy maan päällä se tieto ja taito ja se ratkaisu, mikä alkuaan oli vain Jumalassa. Sentähden hän lisääkin, että ajan polttavin kysymys on, miten tuohon meidän päivinämme esiintyvään suureen Opettajaan suhtaudumme. Voisimmekin vanhalla tavalla sanoa, että kun Hänen kanssaan ja johdollaan ensin etsimme Jumalan valtakuntaa, silloin kaikki muukin selviää siinä ohella. Sillä siten tulemme osallisiksi hänen

ratkaisustaan, hänen viisaudestaan, tiedostaan ja taidostaan.

— — —

Voimmekin vielä kysyä: mitä tämä kaikki nyt merkitsee meille ihmisille? Mitä erikoisesti merkitsee, että kuolema on tullut voitetuksi? Hyvin yksinkertaisesti ja lyhyesti sanottuna se merkitsee sitä, että nyt on Mestarin johtama Jumalan valtakunta saavuttanut toimintamahdollisuuden tässä alemmassa kolminaismaailmassa, tässäkin ruumiillisessa elämässä. Ei niin, etteivätkö ihmiset voisi edelleenkin — toistaiseksi — palvoa kuolemaa, verenvuodattusta, sotaa, kosta, teilausta. Kyllä heillä siihenkin vielä on tilaisuus. Mutta tähän elämään on tullut kuin moraalinen raja, joka jakaa ihmiskunnan kahteen joukkoon. Sen rajan vasemmalla puolella voivat ihmiset edelleenkin elää henkisessä sokeudessa, itsekkyydessä ja kuolemassa. Mutta sen rajan oikealle puolelle muodostuu Vuorisaarnan Mestarin johtama Isän kuningaskunta. Siinä kuningaskunnassa, siinä valtakunnassa elää ja valitsee pyhä totuuden tieto, rakkaus ja voima, se voima, joka aina voittaa pahan ja vaikeudet hyvässä.

— — —

Näin jatkuu henkinen luomistyö ihmiskunnassa kolmessa asteessa. Meidän tehtävämme on jatkuvasti etsiä totuutta, voittaaksemme tietämättömyyden. Moraalisena voittona tähän kuuluu myös kieltäytyminen aseista, sodasta. Sillä se sisältyi jo Buddhan voittoon. Buddha hylkäsi ja kielsi kaiken sodan, kielsi n.s. pyhänkin sodan. Sankari ei ole se, joka menee toisia tappamaan ja itseään



tapattamaan. Sankarius alkaa siitä, että ihminen mieluummin antaa vaikka tappaa itsensä, kuin menisi toisia tappamaan tai tapattamaan.

Tämän ratkaisun voi ihminen tehdä pelkästään Aatamissa, pelkästään järkiolentona. Ei hänen silloin vielä ole tarvinnut saavuttaa todellista Eevaa. Ei hänen silloin vielä ole tarvinnut tulla sielussaan äidiksi, ei synnyttää taivaallista Lasta. Pelkästään yksilöityneenä Aatamina, järkiolentona, hän voi olla sankari — joka mieluummin antaa tappaa itsensä, kuin ryhtyisi sotaan.

Vain tällainen sankari — olkoon hän mies tai nainen — voi oikealla tavalla suhtautua sisäiseen Eevaansa, tunne-elämäänsä. Eeva-luonteessamme meidän tulee aina etsiä puhdasta rakkautta — voittaaksemme siten meissä syvällä piilevän itsekkyyden. Äidin tavalla meidän tulee oppia rakkaudessa palvelemaan. Siten meissä voi syntyä taivaallinen lapsi. Lapsi kasvaa suhteessa siihen, miten uutterasti opettelemme voittamaan vaikeudet, voittamaan sisäisesti ja ulkoisesti. Sillä Valtaistuimen oikealla puolella tehdään nimenomaan voittavaa työtä Isän valtakunnassa.

Tällainen on kehityksen järjestelmä. Järjestelmään kuuluu Uudessa Testamentissa kuvailtu tuomiokausi. Siihen olemme nyt tulleet. Olemme tulleet kriittilliseen vaiheeseen: elämä tai kuolema. Niin yksilöille kuin ryhmille, kansoille, kirkoille ja järjestöille. Alaikäisyyden aika ihmiskunnassa on sivuutettu. Täysikäisyyden ja vastuullisuuden aika on alkanut. Jokainen yksilö on kutsuttu tekemään elämästään tilinpäätöksen. On ajateltava asiat ja arvot päähän asti, ratkaisuun saakka. Ratkai-

sun tehtyämme voimme aloittaa alusta. Tiedon seuraaminen vie kokemukseen. Kokemus lisää tietoa. Siten kuljemme tietä tiedossa ja kokemuksessa. Työ valon puolesta on tehokkain keino tullaksemme valoon ja siinä kasvaaksemme.



## **J. R. Hannulan kirjoja**

Tuomiokausi .....	60:—	70:—
Tuomiokausi II .....	70:—	90:—
Mestari ja me .....	70:—	90:—
lhmissyys .....	50:—	70:—
Vuorisaarnan oppilaan näkö- kulmasta I—V .....	130:—	160:—

## **P. E:n KANNATUSLIITTO**

Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

---

**Hyväntahdon aikakauskirja**

## **POHJOLAN VALO**

10 numeroa vuodessa, 100 mk.

Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

**Hinta 10 mk.**